

РЕШЕНИЕ

№ 6707

гр. София, 25.11.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 20 състав, в публично заседание на 04.11.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Светлана Димитрова

при участието на секретаря Кристина Петрова, като разгледа дело номер **7146** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ във вр. чл.186, ал.4 от Закона за данък върху добавената стойност /ЗДДС/.

Образувано е по жалба на [фирма], ЕИК:[ЕИК], със седалище и адрес на управление [населено място],[жк]бл. № 259, вх.“А“,ет.2 ап.2-3, представлявано от управителя В. Н. Б., чрез процесуален представител адв. Н. Б., срещу Заповед за налагане на принудителна административна мярка № ФС-374-0380703/09.07.2020 г., издадена от началник отдел „Оперативни дейности“- П. в главна дирекция “Фискален контрол“при ЦУ на НАП, с която на основание чл.186, ал.1, т.1, б.”а” и чл.187, ал.1 от ЗДДС е наложена принудителна административна мярка запечатване на търговски обект – бензиностанция, находяща се в [населено място] дол, общ. С., [улица], стопанисвана от жалбоподателя, и забрана за достъп до обекта за срок от 2 дни.

В жалбата се сочи, че оспорената заповед е неправилна, незаконосъобразна, необоснована и немотивирана. Не е вярно, че има договорка за отсрочено или отложено плащане. Плащанията с някои клиенти се извършват чрез банков трансфер, какъвто е предвиден в чл.3, ал. 2, изр.2 от Наредба № Н-18/2006 г. на МФ. Неправилно е посочено в писменото обяснение на управителя, че е било налице „отложено плащане“. Наложена ПАМ не съответства на целта на закона и е по-скоро наказание отколкото превантивна мярка. Липсват мотиви или те са само формални. Неправилна е правната квалификацията на оспорената заповед, която е и нищожна. Мотивите за продължителността на запечатването са формални и бланкетни.Оспорването се

поддържа от представителя по пълномощие адв. Б.. Претендира присъждането на разноски по настоящото производство, както и по адм.д. № 6784/2020 на АССГ. Прави възражение срещу претенцията на ответника за присъждане на юрисконсултско възнаграждение в настоящото производство. Представя писмени бележки.

Ответникът, началник отдел „Оперативни дейности“ - П. в главна дирекция “Фискален контрол“ при ЦУ на НАП, чрез процесуалния си представител юр.к. Н. оспорва жалбата като неоснователна. Претендира присъждането на юрисконсултско възнаграждение.

СГП - редовно уведомена, не изпраща представител и не заявява становище по жалбата.

Съдът, след като прецени поотделно и в съвкупност събраните по делото доказателства, доводите и становищата на страните, намира за установено от фактическа страна следното:

На 03.07.2020 г., в 10,50 ч., е извършена проверка на търговски обект - бензиностанция, находяща се в [населено място] дол, общ. С., [улица], стопанисвана от жалбоподателя, при която е констатирано, че дружеството в качеството на задължено лице по чл.3, ал.2 от Наредба № Н-18/2006 г. на МФ не е спазило изискванията на същия този чл.3, ал.2, предл. последно като е допуснал регистрирането на продажби на течни горива чрез ЕСПФ при условията на отложено плащане без да приключва с вид плащане „резерв 1“ - „отложено плащане“. Проверяващите органи установили, че във ФБ № 00496180018/30.06.2020 г. сумата от 1653 лв. е отразена като начин на плащане „банкови трансфери“ с клиент [фирма]. В хода на проверката са снети писмени обяснения от управителя на дружеството, в които е заявено че цитирания ФБ е трябвало да бъде записан като отложено плащане, а не като банков трансфер. Контролните органи са приели, че цитираният ФБ е следвало да бъде приключен с вид плащане „резерв 1“ – „отложено плащане“ и с действията си жалбоподателят е нарушил чл.3, ал.2, предл. последно от Наредба № Н-18/2006 г. във вр. чл.118, ал.4, т.4 ЗДДС. Резултатите от проверката са обективирани в Протокол № АА 0380703/03.07.2020 г. Въз основа на констатациите в протокола е издадена оспорената заповед, с която на основание чл.186, ал.1, т.1, б.“а“ ЗДДС е наложена ПАМ запечатване на търговския обект, стопанисван от жалбоподателя, и забрана за достъп до обекта за срок от 2 дни.

При така установените факти съдът достига до следните правни изводи:

Жалбата е подадена в законоустановения срок от надлежна страна, срещу подлежащ на оспорване административен акт и е процесуално допустима.

Разгледана по същество същата е неоснователна.

Оспорената заповед е издадена от компетентен орган в кръга на предоставените му правомощия. Заповедта е в предписаните от закона форма и съдържание. Неоснователно е и оплакването за липса на мотиви и тяхната формалност. В оспорената заповед са изложени подробни и убедителни мотиви. В хода на административното производство не са допуснати съществени нарушения на процесуалните норми.

Чл.186, ал.1, т.1, б.“а“ от ЗДДС предвижда, че принудителната административна мярка запечатване на обект за срок до 30 дни, независимо от предвидените глоби или имуществени санкции, се прилага на лице, което не спазва реда или начина за издаване на съответен документ за продажба, издаден по установения ред за доставка/продажба. За жалбоподателя този ред е регламентиран в чл. 3, ал.2 от

Наредба № Н-18/13.12.2006 г. на Министерството на финансите за регистриране и отчитане чрез фискални устройства на продажбите в търговските обекти, изискванията към софтуерите за управлението им и изискванията към лицата, които извършват продажби чрез електронен магазин /Наредбата/. Предложение последно на чл.3, ал.2 от Наредбата предвижда, че регистрирането на продажби на течни горива чрез електронни системи с фискална памет (ЕСФП) при условия на отложено плащане се приключва с вид плащане „резерв 1" - „отложено плащане". От събраните доказателства по делото се установява, че това изискване не е спазено от жалбоподателя. По време на проверката от ЕСФП в обекта е изведена контролна лента на електронен носител (КЛЕН) № 0050072/03.07.2020 г., от която се установява, че във ФБ № 00496180018/30.06.2020 г. сумата 1653 лв. е отразена като начин на плащане „банкови трансфери“ с клиент [фирма]. [фирма] доставя горива на три фирми, вкл. [фирма], като фактурирането се извършва в края на месеца. Това се потвърждава и от обясненията на управителя на дружеството, като в писмените й обяснения изрично е отразено, че вместо „банков трансфер“ е трябвало да бъде „отложено плащане“. Този фискален бон следва да бъде приключен с вид плащане „резерв-1“ – „отложено плащане“ както изисква чл.3, ал.2, предл. последно от Наредбата. Като не е сторил това жалбоподателят е нарушил изискванията на закона. Налице са предпоставките на чл. 186, ал.1, т.1, б.„а“ от ЗДДС поради което законосъобразно е приложена процесната принудителна административна мярка.

Неоснователно е възражението, че не е осъществен състав на административно нарушение, тъй като плащането с този клиент е чрез банков превод, което изрично е регламентирано в закона. Без значение е начинът на плащане, релевантно е дали е налице отложено такова или не. От представеното от жалбоподателя копие от платежно нареждане за кредитен превод е видно, че то е направено дори след завършването на проверката от контролните органи – 06. 07.2020 г., докато процесният ФБ е от 03.06.2020 г., което потвърждава констатациите на административния орган за извършено административно нарушение.

В писмените си бележки жалбоподателят твърди, че дадените от управителя на дружеството обяснения са направени под диктовка на проверяващите и не следвало да се имат предвид. Това твърдение обаче не намира опора в събрания доказателствения материал и съдът следва да цени дадените писмени обяснения с оглед всички обстоятелства по делото.

Неоснователен е и доводът, че с извършеното нарушение не е налице увреждане на държавния фиск, поради което не следва да бъде прилагана принудителна административна мярка. Настъпването на вреди за бюджета е правно ирелевантно, доколкото не е елемент от фактическия състав на нарушението. Това обстоятелство е взето предвид от административния орган при определянето на срока на ПАМ, което изрично е отразено в мотивите на заповедта.

Съдът намира за неоснователно оплакването за погрешна правна квалификация на нарушението и липса на правно основание за издаване на оспорената заповед. Този си довод жалбоподателя мотивира с обстоятелството, че за конкретната продажба е издаден фискален бон и с това са изпълнени изискванията на закона. Както бе посочено по-горе чл.186, ал.1, т.1, б.„а“ от ЗДДС предвижда, че принудителната административна мярка запечатване на обект за срок до 30 дни се прилага на лице, което не спази реда или начина за издаване на съответен документ за продажба, издаден по установения ред за доставка/продажба. Законът изисква не само да е

издаден ФБ, но и той да бъде съгласно установения за това ред. Този ред включва и задължителните изисквания към фискалните бонове, вкл. и отразения начин на плащане. Инкриминираното административно нарушение не е за това, че не е издаден фискален бон, а за това, че в процесния ФБ неправилно е отразен начинът на плащане. С оспорената заповед е постановена и забрана за достъп до обекта за срок до 2 дни. Нормативен източник на тази забрана е разпоредбата на чл. 187, ал. 1 ЗДДС. Същината на въведеното с нея ограничение в правната сфера на адресата е различно от тази на принудителната административна мярка по чл. 186, ал. 1, т. 1, б. „а“ ЗДДС, което я определя като отделен вид мярка. Изискването за кумулативното ѝ налагане със запечатването на търговския обект сочи на тъждество на предпоставките с тези по чл. 186, ал. 1 ЗДДС. Както бе посочено по-горе тези материалноправни предпоставки са налице. Изцяло в правомощието на органа, по целесъобразност, е да определи срока на наложената ПАМ, като в случая са изложени конкретни мотиви за този срок. Не е наложен максималният срок, който може да бъде 30 дни, като продължителността на забраната е сведена почти до минимум – 2 дни, поради което и срокът е определен в съответствие с целта на закона и при спазване на принципа на съразмерност. С оглед изложеното съдът намира, че жалбата е неоснователна и следва да бъде отхвърлена.

С оглед изхода на спора и по аргумент от противното на чл. 143, ал. 1 АПК на жалбоподателя не се дължат разноски.

По отношение на претенцията на ответника за присъждане на юрисконсултско възнаграждение съдът намира, че такова не се следва, тъй като юрисконсултско възнаграждение в размер на 500 лева вече е присъдено по адм.д. № 6784/2020 на АССГ-13 състав. В производството по това дело е разгледана жалбата на дружеството в частта ѝ относно предварителното изпълнение на оспорената принудителна административна мярка, а в настоящото – в частта относно законосъобразността на наложената ПАМ. Производството е единно и не следва да бъдат присъждани разноски за всяка негова фаза, като при отхвърляне на претенцията за разноски, съобразно константната практика на ВКС, не се постановява нарочен диспозитив.

Така мотивиран и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на на [фирма], ЕИК:[ЕИК], със седалище и адрес на управление [населено място],[жк]бл. № 259, вх.“А“,ет.2 ап.2-3 срещу Заповед за налагане на принудителна административна мярка № ФС-374-0380703/09.07.2020 г., издадена от началник отдел „Оперативни дейности“- П. в главна дирекция “Фискален контрол“при ЦУ на НАП

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

СЪДИЯ: